

sigtsmæssigt med en vis differentiering efter beholderstørrelse.

For en almindelig helflaske af glas er foreslået en afgiftssats på 40 øre pr. stk. For andre pakninger op til en størrelse på 106 cl. — som f.eks. kan være af karton eller plast — er foreslået en afgiftssats på 20 øre pr. stk. Denne tilsyneladende lavere afgift af en kartonpakning end af en glasflaske medfører imidlertid i realiteten en højere beskatning af kartonpakningen end af glasflasken. Kartonpakningen er nemlig en éngangsemballage, hvorfor hver enkelt påfyldning er belastet med den fulde afgift. Glasflasken er derimod en emballage, som normalt kan genbruges, hvorved afgiften kun virker med en brøkdel af afgiftssatsen ved hver påfyldning. Til illustration heraf kan anføres, at ølflasker skønnes at blive genfyldt ca. 30 gange, hvorfor en afgiftssats på 40 øre for en ny flaske kun vil belaste hver påfyldning med godt 1 øre.

En afgift på øl- og mineralvandsflasker, hvor det nuværende genbrug er stort, skønnes ikke at få væsentlige miljømæssige konsekvenser. For så vidt angår saft og most m.v. er det vanskeligt at vurdere konsekvenserne. På den ene side vil afgiften tilskynde til, at en forøget andel af disse varegrupper vil blive emballeret i genbrugsflasker. Men det er samtidig vanskeligt at vurdere i hvilket omfang, det vil være praktisk muligt at etablere returkanaler inden for dette område. For så vidt angår vin og spiritus må en flaskeafgift antages i et vist omfang at give en tilskyndelse til genbrug.

Tilskyndelsen til genbrug ville blive forøget med højere satser end de foreslåede. Når man til trods herfor ikke har ment at kunne foreslå en højere afgift end 20-60 øre — i hvert fald i første omgang — skyldes det dels hensynet til de berørte erhverv (drikkevareproducenter og emballagefabrikker), dels risikoen for at afgiften ved en forhøjelse af forbrugerpriserne vil betyde en yderligere stimulans af grænsehandelen, hvor det efter EF's bestemmelser ikke vil være muligt at opkræve afgiften. Det bemærkes, at man i 1973 i Sverige indførte en „avgift på visse dryckesförpackningar“. Afgiften omfatter alene drikkevareemballage og udgør 10 øre (svenske) pr. enhed.

Det foreslås, at afgiften af administrative grunde opkræves i producentleddet. Afgiftspligten vil omfatte ca. 10 emballageproducenter. For importerede varer opkræves afgiften ved importen.

For emballageproducenterne foreslås det, at fristen for indbetaling til statskassen af afgiften fastsættes til en måned efter udløbet af den måned, hvori varerne er fraført virksomheden, dvs. en gennemsnitlig kredittid for afgiften på 1½ måned.

Dette kan indebære en vis finansiel belastning for aftappere, der må ligge med afgiftsberigtigede lagre af emballage.

Afgiften tænkes administreret i overensstemmelse med principperne i andre forbrugsafgiftslove ved anvendelse af et registreringssystem. For varer, der genudføres til fornyet anvendelse i udlandet, kan afgiften tilbagebetales.

Det skønnes, at det årlige forbrug af nye emballageenheder omfattet af forslaget udgør lidt under 300 mio. stk., heraf 115 mio. stk. vin- og spiritusflasker. Med de foreslåede afgiftssatser anslås provenuet at blive godt 100 mio. kr. årlig. Dette er baseret på uændret forbrug. På lidt længere sigt må det påregnes, at afgiftens incitament til genbrug vil medføre et vist fald i provenuet. Omvendt vil en stigning i omsætningen af de omhandlede drikkevarer medføre en stigning i provenuet.

De årlige administrationsomkostninger er skønsmæssigt anslået til ca. 800.000 kr. Hertil kommer éngangsomkostninger ved afgiftens indførelse på ca. 200.000 kr.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Det afgiftspligtige vareområde omfatter detailsalgspakninger til spiritus, vin, frugtvin, øl og mineralvand, limonade, saft og most samt læskedrikkoncentrater og koncentrater til fremstilling af saft og most. Afgiftspligten omfatter ikke pakninger til mælk, herunder kakaomælk, eller koncentrater til kaffe-, te- eller kakaodrikke.

Det er foreslået, at øldåser fritages for afgift under hensyn til, at der er indgået aftale om afvikling af daseøl, således at salget helt ophører i 1981.

For visse varer, f.eks. halvfabrikata af karton til drikkevareemballager, kan det være hensigtsmæssigt at opkræve afgiften hos papemballagefabrikanten. Ellers måtte afgiften opkræves hos aftapperne, hvor varerne først tager form af egentlige beholdere, og dette ville give flere registrerede virksomheder. Der er derfor foreslået en bestemmelse, hvorefter halvfabrikata til afgiftspligtige varer kan inddrages under afgiftspligten.

Til § 2.

Afgiften foreslås differentieret efter rumindhold, dog således at afgiften af langt det overvejende antal glasflasker udgør 40 øre pr. stk. Det er emballagens rumindhold, der er afgørende og ikke vareindholdet.

For andre varer end glasflasker foreslås en lavere sats. De af denne sats omfattede varer vil normalt være éngangsemballage, og den reelle afgiftsbelast-